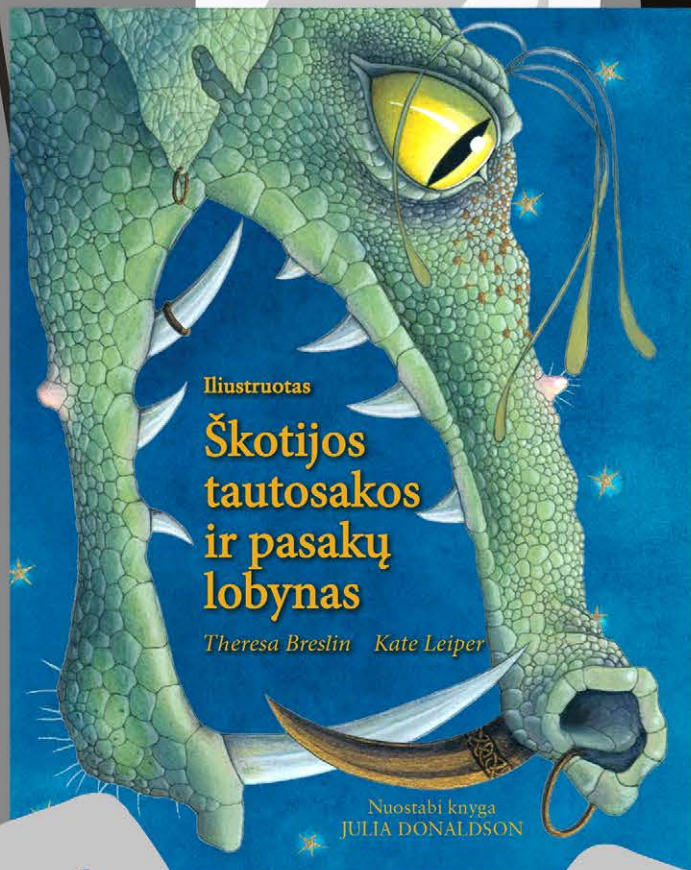


27 cm



Realus knygos
dydis

– Ar drakonas Kirmonas dar kada sugrįš? – girdžiu, kaip manęs klausiate.

Na, Pelenis taip stipriai tvojo jam per galvą, kad iš jos iškrito liežuvis, akys ir netgi dantys. Liežuvis nuskrido rytų link ir nusileido tarp Škotijos ir Norvegijos, kurios tuo metu dar buvo sujungtos. Tačiau Kirmono liežuvis taip smarkiai driokstelėjo į žemę, kad atskyrė šiuos du kraštus ir sukūrė tarp jų Šiaurės jūrą.

Iškritusios Kirmono akys nurūko į vakarų pusę. Jos vis sukosi ir sukosi, kol nusileido į vandens ruoželį tarp Džuros ir Skarbos salų. Ir šiaudien vis dar ten tebesisuka, ir ta vieta dabar yra žinoma kaip Korivrekano sūkury.

Vienas po kito išmušti drakono Kirmono dantys išsibarstė aplink Škotijos pakrantes, formuodami salas, saleles ir šcherus. Atsirado daugybė salų, tarp jų ir gražiosios Šetlando salos.

Likęs Kirmono kūnas nuskrido šiauriau ir su baisinga jėga nusileido netoli pasaulio viršūnės. Kurį laiką jūra toje vietoje virė ir šnypštė, kol galiausiai ją susaldė šaltasis Arkties vandenynas ir didžiulė drakono figūra virto šalimi, vadinama Islandija.

Drakonas Kirmonas iki šiol ten tebeguli, paslėptas po storu ledu ir sniego sluoksniu. Tačiau retkarčiais, kai kas nors sudrumsčia jo ramybę, didžiulis dūmų ir ugnies kamuolys išsiveržia iš Kirmono nosies, prasikala iš po žemių ir pakyla į dangų. Kai kurie žmonės tai vadina ugnikalniais, bet iš tiesų tai tėra drakonas Kirmonas, knarkiantis per miegus.



Tūringys

Mažasis paplotėlis	7
Vandenis	17
Vanagas ir drąsioji ledi	31
Vikrutė Sumanutė	43
Piemens šuo	61
Nendrių apsiaustas	79
Sandėjaus ruonė	97
Erelis ir žvirblis	111
Belharn Hilo kaukas	119
Drakonas Kirmonas ir berniukas vardu Pelenis	133
Uodegos galas	149
Žodynėlis	155

Mažasis paplotėlis



Šią istoriją man papasakojo mama. Ji primena pasaką apie imbierinį meduolį, tik ši – su laiminga pabaiga. Škotijos pakraštyje esantis miestelis Selkirkas yra plačiai pagarsėjęs savo paplotėliais, kurie labiau primena vaisių pyragėlius nei tradicinius škotiskus avižinius paplotėlius. Jų skonis tiesiog pasakiškas.

Gyvena kartą gaspadorius

ir gospadinė, kurių mėgstamiausias užsiėmimas buvo daug prisivalgyti. Vieną dieną desertui gospadinė sumanė iškepti avižinių paplotėlių.

– Niam niam, – pasakė gaspadorius, glostydamasis pilvą. – Nekantrauju paragauti, – pareiškė stebėdamas, kaip žmona traukia pasukas, avižinius dribsnius ir razinas.

Gaspadinė sumaišė vaisius ir avižinius dribsnius su pasukomis. Tada ėmėsi kočioti tešlą, kol ši tapo tinkamo storio, ir suformavo iš jos du didelius apvalius paplotėlius. Tuomet į keptuvę įpylė riebalų ir ėmė kaitinti. Keptuvei pradėjus spirgėti, gospadinė į ją įdėjo tuos du didelius paplotėlius.

– Niam niam, – tarė gospadinė, glostydamą savo pilvą. – Koks nuostabus vaizdelis! – pasakė stebėdama, kaip švelniai skrunda paplotėliai.



Paplotėliai buvo beveik iškepę, kai gospadinė pastebėjo, kad dubenyje liko dar šiek tiek tešlos. Iš jos ji greit išminkė trečiąją avižinį paplotėlį ir įdėjo kepti šalia kitų dviejų.

Kadangi pirmieji paplotėliai buvo jau iškepę, gospadinė išėmė juos iš keptuvės ir perkėlė į lėkštes. Vieną davė savo vyrui, o kitą pasidėjo sau. Gaspadorius ir gospadinė pradėjo valgyti. Nepraėjo nė minutėlė, o jų abiejų lėkštės jau buvo tuščios – jiedu išties mėgo valgyti labai greit.

Gospadinė pastebėjo, kad keptuvėje esantis mažytis paplotėlis jau gražiai apskrudęs, ir pagalvojo:

– Puikumėlis! Suvalgysiu šį mažuliuką viena pati, – ir ištiesė ranką, norėdama paimti jį iš keptuvės.

Tačiau gaspadorius, užuodęs malonų iš keptuvės sklindantį kvapą, tylomis pagalvojo:

– Oho, koks gražus paplotėlis. Suvalgysiu, kol niekas kitas jo neužsigeidė.

Ir jie abu tą pačią akimirką pamėgino pačiupti mažąjį paplotėlį. Jiems užkliudžius keptuvę ši ėmė svyruoti.

Slydinėdamas nuo vieno keptuvės šono prie kito, mažasis paplotėlis pagalvojo:

– Tik pažvelkite į tuos gobšuolius. Juk jie ką tik suvalgė po didelį paplotėlį. Jiems nereikia tokio mažylio kaip aš.

Taigi mažasis paplotėlis išsoko iš keptuvės ir nusirito grindimis.

Gaspadorius su gospadine pasileido paskui.







Drakonas Kirmonas ir berniukas vardu Pelenis

Yra daug pasakojimų apie berniuką vardu Pelenis. Jis buvo septintas septinto sūnaus sūnus ir truputėlį svajoklis. Kol jo tėvas ir broliai sunkiai dirbdavo, jam labiau patikdavo sėdėti ir kurti eilėraščius bei istorijas. Jį dažnai plūsdavo, nes laikė niekam tikusiu tinginiu, tačiau kas kart, kai nutikdavo kas nors negero, būtent Pelenis ir jo guvus protas sugebėdavo įveikti visus sunkumus ir jis tapdavo visų istorijų herojumi.



Tai pasaka apie drakoną Kirmoną

– vieną iš pirmųjų ir pačių baisiausių drakonų nuo pat pasaulio pradžios. Palyginus su juo, visi kiti drakonai atrodė kaip mažyčiai pamaivos, nesugebantys įbauginti net mažo vaiko, o ką jau kalbėti apie visą šalį. O štai drakono Kirmono tikrai išsigąsdavo bet kuri šalis, kurioje jis nusprendavo įsikurti. Šioje pasakoje toji šalis buvo Škotija.

Labiausiai drakonas Kirmonas visus baugino savo didumu. Jis buvo tiesiog milžiniškas. Savo kūno plotu būtų galėjęs uždengti visą Škotiją – nuo pat viršaus iki apačios, iškart aprėpdamas ir visus kraštus. Kirmonas visai nebūtų sudrumstęs Škotijos ramybės, jei būtų buvęs draugiškas drakonas, – na, žinote, toks, kuris skrisdamas pro šalį pasako „labas rytas“ ir „geros dienos“, pasiteirauja, kaip gyvenate ir kaip jūsų senelės sveikata. Tada net žvėries didumas jūsų visai negąsdintų. Bet štai jei Kirmonas kada pasiteirautų apie jūsų senelę ar bet kurį kitą giminaitį, tai nebent dėl to, kad planuotų jį suėsti. Ir jeigu jūs bandytumėte išsisukti nuo atsakymo ar dvejojumėte, tada, veikiausiai, jis tiesiog suėstų jus patį.

Kitas dalykas, kuriuo drakonas labai gąsdino žmones, buvo jo didžiulė dantyta uodega. Būdamas prastos nuotaikos (o tai pasitaikydavo gan dažnai), Kirmonas mosuodavo uodega, pridarydamas Škotijos gyventojams daug žalos. Ja traiškydavo namus, siaubdavo ištisus kaimus ir netgi nušluodavo kalną ar du.



Na, ir paskutinis dalykas, kuriuo drakonas be galo baugino žmones, buvo jo valgymo įpročiai. Kai Kirmonas išsižiodavo, vienu kąšniu prarydavo karves, arklius, avis, antis, žąsis ir visus kitus gyvulius, kuriuos tik užmatydavo. Be to, dažnai prieš valgydamas dar mėgdavo juos apskrudinti. Iš jo burnos versdavosi ilgi liepsnų liežuviai, svilinantys viską, kas tik pasitaiko kelyje, dažniausiai drauge degindami stogus, namus ir ištisus laukus.

Greitai Škotija visai nuskurdo. Nebeliko laukų, kuriuose būtų auginami javai, nes Kirmonas sudegino visus pasėlius. Beveik neliko ir gyvulių, nes Kirmonas didžiąją dalį jų suėdė, o netrukus turėjo nelikti ir geriamo vandens, nes kasryt prabudęs Kirmonas išgerdavo kelis litrus iš ežero, šalia kurio buvo susisukęs guolį.

Karalius nusiuntė tris savo išmintingiausias vyrus pasikalbėti su drakonu Kirmonu ir paprašyti jo liautis kėlus tiek bėdų ir netgi apsvarstyti galimybę persikraustyti į kitą šalį. Du iš trijų išmintingųjų drakonas suvalgė, tačiau trečiasis buvo geras bėgikas ir jam pavyko pasprukti. Jis grįžo ir perdavė drakono žinutę, kad šis liautųsi naikinęs kaimus, rijęs gyvulius ir naikinęs javus, jei karalius kiekvieną rytą jam atsiųstų po gražią mergelę, kurią būtų galima suėsti pusryčiams.

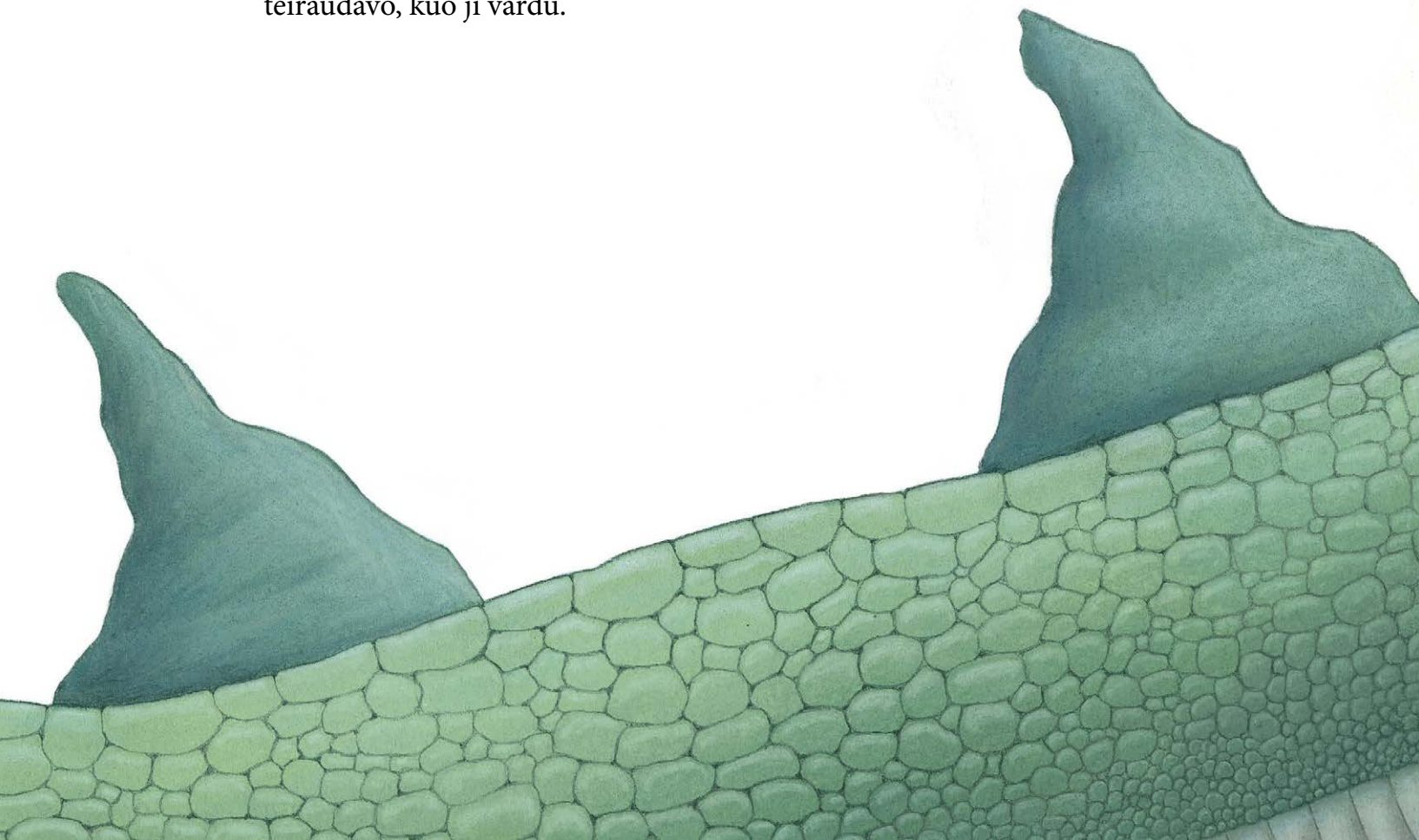
Vos tik apie tai išgirdę, žmonės suskubo slėpti savo dukras, žmonų ir seserų. Tačiau visos protingesnės ir vikresnės moterys buvo jau seniai išsislapsčiusios pačios.



Vienintelė likusi mergina buvo princesė Brangamylė, karaliaus dukra. Princesė buvo labai drąsi ir labai gera, todėl tarė, kad eis pas drakoną ir pasiaukos, kad išsaugotų visą šalį.

Jai atėjus atsisveikinti, karalius, jos tėvas, labai nusiminė. Jis iškėlė savo kardą Tūžmakirtį ir sušuko, kad atiduos jį, savo karalystę ir dukters ranką tam, kuris išgelbės Škotiją nuo drakono Kirmono. Į tai princesė atsakė, kad su savo kardu ir karalyste jis galės daryti ką panorėjęs, tačiau jos ranka priklausanti tik jai, todėl ir tekėsianti ji tik už to, už kurio pati panorėsianti. Tada princesė nuėjo ir užsidarė pilies bokšte laukti vyrų, kurie pasirodys nukauti drakono.

Daug drąsių karių iš skirtingų šalies kampelių jojo į pilį, tikėdamiesi gauti karalystę, kardą ir vesti princesę. Princesė Brangamylė, kuri visados klausydavosi, kaip jos tėvas derasi su kariais, pastebėjo, kad visi vyrai savo prizus išdėliodavo tokia tvarka: karalystė, kardas ir princesė. Ją visuomet ištardavo paskutinę ir dažniausiai net nepasiteiraudavo, kuo ji vardu.



Aukštai iš savo bokšto princesė tyrinėjo riterius, kilminguosius ir valstiečius, kurie kasdien vienas po kito jojo nugalaboti drakono Kirmono. Tačiau nė vienas iš jų negrižo. Iš jų neliko nė pėdsako, na, nebent viena kita plunksna, iškritusi iš kurio nors riterio šalmo, ar kitos smulkmenos, kurios nemaloniai strigo drakonui gerklėje, tad jis šias išspjaudavo į kitą ežero galą. Ir nors princesei buvo liūdna, kad tiek daug drąsių vyrų žuvo, nė vienas iš jų nebuvo palietęs jos širdies iki pat tos dienos, kol į pilį užklydo vaikiną vardu Pelenis.

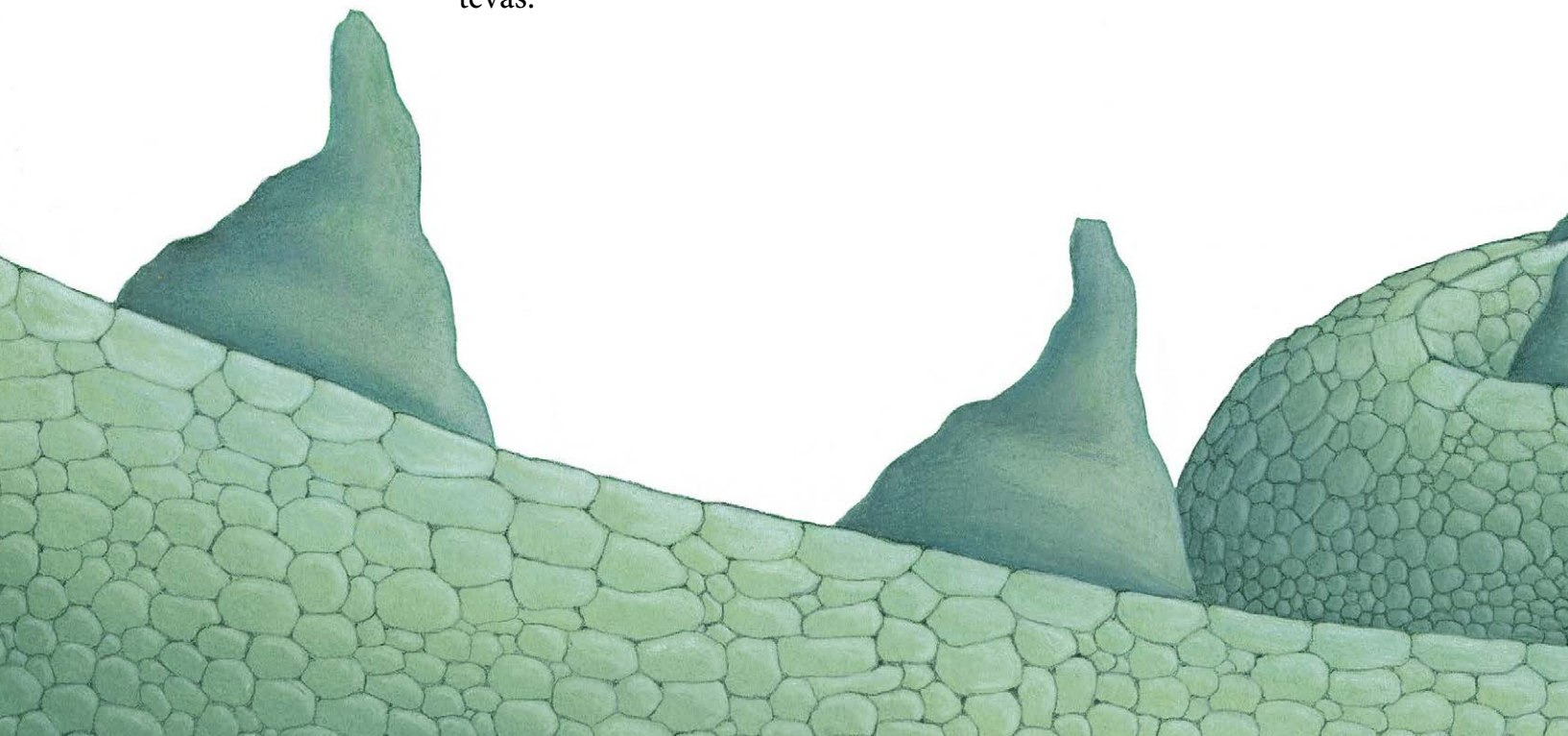
Pelenis buvo septintas septinto sūnaus sūnus ir labai skyrėsi nuo kitų vyrų. Vietoj noro peštis ir žaisti kvailus žaidimus, jam labiau patiko dainuoti, sėdėti prie laužo skaitant knygas ir kuriant eilėraščius, pasakas ir dainas. Tai labai erzino jo tėvus ir brolius, kurie nuolat ant jo rėkė ir vydavo dirbti darbų, kuriuos laikė tikrais ir rimtais.

– Peleni, gal gali man padėti pamelžti karvutę? – klausdavo jo mama.

Į tai Pelenis atsakydavo:

– Ką tik sukūriau nuostabų eilėraščių apie karvę, prieblandoje einančią namo. Gal norėtum pasiklausyti?

– Peleni, gal gali padėti man suarti laukus? – klausdavo jo tėvas.



Į šį klausimą jis atsakydavo:

– Neseniai parašiau dainą apie artoją ir jo arklį. Gal nori, kad tau ją padainuočiau?

– Peleni! Ateik mums padėti sėti javų, kitaip primušime tave, – rėkė ant jo broliai.

– Žinau vieną istoriją apie sėją ir javapjūtę. Gal norite, kad jums ją papasakočiau?

Tačiau pažvelgęs į savo brolių veidus jis suprato, kad jie tikrai jį primušė, todėl pašoko ir išbėgo į pasaulį laimės ieškoti.

Taigi anksti ryte dainuodamas Pelenis atvyko į pilį. Princesė Brangamylė pamatė jį iš savo bokšto ir pagalvojo:

– Oho... Šitas kažkoks kitoks.

Pažvelgęs aukštyn Pelenis pagavo princesės žvilgsnį ir sau tyliai pamane:

– Oho...

